

Hồi 07

Nơi San cốc, vợ chồng than thở Huyện Long Môn, huynh đệ đầu quân

Nói về Nhơn Quý nhận tiền của Châu Thanh tặng rồi từ giã về nhà, thuật chuyện cho vợ nghe. Kim Huê nghe xong mừng mừng tủi tủi, mà nói với Nhơn Quý rằng:

- Nay phu quân đi đầu quân, may nhờ ơn vua lộc nước lưng đeo soái ấn, làm vinh dự cho cha mẹ tổ tông, đó là việc hay lắm, song chẳng biết phu quân đi mấy năm sẽ về?

Nhơn Quý nói:

- Như ta xuống đó mà đắc dụng ta sẽ về liền.

Kim Huê nói:

- Nay phu quân đi cũng lâu năm mà thiếp có thai nghén, không biết sanh gái hay trai, vậy phu quân để danh tự lại, đặt sau đặt tên cho con.

Nhơn Quý nói:

- Như sanh con gái, thì ta chẳng nói làm chi, bằng sanh con trai cứ lấy tên cái núi này là Đỉnh Sanh mà đặt cũng đáng.

Nhơn Quý kêu nhũ mẫu mà dặn rằng:

- Khi tôi đi rồi, ở nhà tiểu thơ có ưu phiền, xin nhũ mẫu tìm lời khuyên giải.

Nhũ mẫu nói:

- Xin quan nhơn cứ an lòng, việc đó có tôi.

Kim Huê gạt nước mắt mà nói:

- Xin phu quân đi đường phải giữ gìn thân thể cho lắm.

Rồi đó hai người cùng chứa chan hàng lệ mà từ biệt ra đi. Nhơn Quý lại tuốt qua nhà Vương Mậu Sanh mà thuật lại các chuyện đi đầu quân, và ngỏ lời ký thác. Vợ chồng Mậu Sanh rất mừng mà nói rằng:

- Xin hiền đệ cứ an lòng mà đi choặng công thành danh toại, còn việc nhà đã có anh chị đây chu cấp, em chớ có lo.

Nhơn Quý từ tạ vợ chồng Vương Mậu Sanh, rồi thẳng qua nhà Ưông má má.

Đến nơi, Châu Thanh ra đón vào thơ phòng, dọn rượu, thịt thế đãi. Hai người ăn uống rồi Châu Thanh nói:

- Khi em làm giáo sư, cóặng nhiều y phục, vậy để đem ra cho ca ca thay đổi.

Nói rồi lấy rương ra, Nhơn Quý lựa lấy bộ sắc trắng mặc vào, coi oai phong lắm liệt, tướng mạo đường đường. Đoạn Châu Thanh sửa soạn hành lý, lạy từ Ông má má ra đi.

Hai người đi bảy tám bữa mới tới huyện Long Môn, lúc đó trời vừa tối, anh em vào quán nghỉ ngơi và mỗi người làm một văn trạng.

Rạng ngày, hai người cầm văn trạng đến phủ nha đầu nạp, quân sĩ mang văn trạng vào nạp giữa công án. Trương Sĩ Quý xem thấy tên Châu Thanh, 18 tuổi, quê ở Phú Giang Châu, huyện Long Môn, thì nghĩ thầm rằng: "Người này 18 tuổi, mà đã đến đầu quân, chắc là hảo hớn." Bèn dạy đòi Châu Thanh vào. Châu Thanh vào ra mắt, Sĩ Quý hỏi:

- Người đến đầu quân, chẳng hay võ nghệ thế nào?

Châu Thanh nói:

- Tôi học binh thư đồ trận lâu thông, mười tám ban võ nghệ đều biết, song thường dùng cặp giản.

Sĩ Quý truyền Châu Thanh ra giá binh khí lấy giản múa thử coi. Châu Thanh vâng lệnh, múa một bài tả lang hữu chiến, như rồng dờn nước, tựa cọp đăng san. Sĩ Quý xem thấy cả đẹp nói rằng:

- Phép giản của người giỏi lắm, nay ta lựa 12 tên Kỳ bài, còn thiếu bốn tên, vậy cho người sung vào chức đó.

Châu Thanh tạ ơn.

Trương Sĩ Quý xem đến trạng thứ nhì thấy tên Tiết Nhơn Quý quê ở Sơn Tây, phủ Giang Châu, huyện Long Môn. Sĩ Quý thất kinh nghĩ thầm: "Quân sư đoán mộng như thần, còn bệ hạ chiêm bao thấy mặc đồ trắng, cầm cây Phương Thiên họa kích chưa biết có phải không để ta đòi vào xem cho biết." Liền dạy quân đòi cho Nhơn Quý vào ra mắt. Sĩ Quý thấy quả mặc đồ trắng thì nghĩ thầm: "Thiệt ứng mộng hiền thần chẳng sai, nếu ta dụng nạp người này, ắt bao nhiêu công lao rồi về tay y hết." Nghĩ rồi hỏi:

- Người biết cung mã gì không?

Nhơn Quý thưa:

- Cung mã tôi trăm thước bắn nhắm, và mười tám ban võ nghệ đều tinh thông cả.

Sĩ Quý hỏi:

- Người quen dụng binh khí gì?

Nhơn Quý nói:

- Tôi thiện dụng cây Phương Thiên họa kích.

Sĩ Quý giả bộ giận nạt rằng:

- Đồ cầu đầu dám cả gan! Đao phủ quân! Mau dẫn ra viên môn xử trảm!

Đao phủ liền bắt Nhơn Quý trói lại. Nhơn Quý thất kinh hỏi.

- Tôi có tội gì, mà lại bắt chém?

Châu Thanh cũng ra nói:

- Người này anh em bạn thiết với tôi, xin lão gia sanh phước cho.

Sĩ Quý nói:

- Ta làm tổng binh phụng mệnh vua qua đây, cái tên ta còn không ai biết tới mà Nhơn Quý lại phạm đến tên ta.

Châu Thanh nói:

- Vì người không biết xin lão gia lượng thứ.

Sĩ Quý nhậm lời và nói với Nhơn Quý rằng:

- Ta nghĩ có Châu Thanh mà dung tội cho ngươi. Quân sĩ đâu, hãy đuổi ra khỏi viên môn.

Châu Thanh kêu rằng:

- Ca ca! Nay ca ca không được lực dụng, mà phải trở về, thôi em cũng chẳng ở làm chi, về với ca ca một thể.

Nhơn Quý nói:

- Nay em làm chức Kỳ bài quan, phải buổi kiến công lập nghiệp, còn anh có vợ con bó buộc, tuy đi mà chẳng an lòng, nay đã không dùng, ta lại về nhà đi bắt nhận.

Châu Thanh nói:

- Thôi đã rủi vậy, để chờ hội khác, anh sẽ sửa tên, chắc người phải thấu dụng.

Nói rồi cùng nhau từ giã ra đi. Ngày ấy Sĩ Quý về phủ, thuật chuyện lại cho các con nghe, ai nấy đều khen là diệu kế.

Nói về Nhơn Quý khi ra về trong lòng tức giận, vừa đi vừa nghĩ không dè đi lạc đường. Lúc đó, mặt trời chen lặn hai bên, cây cối mịt mù, không có nhà cửa gì hết. Nhơn Quý cứ ngó phía trước mà đi hoài, đến một chỗ thôn trang, qua một cái cầu ván thấy có tòa nhà lớn, đèn đuốc sáng trưng, tiêu thiếu inh ỏi. Nhơn Quý nghĩ rằng: "Nhà này chắc có hi sự." Bèn lại gần xem, rồi kêu tên người nhà mà nói rằng: "Nay tôi đi lỡ đường trời tối, xin cho ngụ đỡ một đêm." Một người trang khách nói:

- Để tôi vào bẩm cho trang chủ hay đã.

Giây lâu chạy ra nói:

- Trang chủ cho mời người vào.

Nhơn Quý vào ra mắt trang chủ mà thưa rằng:

- Tôi lỡ đường tới đây, đến phiền quý xá. Chẳng hay tôn tánh đại danh người là gì?

Trang chủ nói:

- Ta họ Phan tên là Hồng Hải, nhà tuy giàu có, song thường giữ thiện tâm.

Nói rồi sai gia đình dọn rượu thịt tiếp đãi. Giây lâu gia đình bưng lên một mâm rượu thịt ê hề. Viên ngoại nói:

- Ta nay có việc đãi không đáng trọn lễ, xin quan nhơn dùng thiết tình cho.

Nhơn Quý tạ ơn, bèn ngồi lại ăn uống, cứ mỗi chén hai miếng, ăn không biết mấy chục chén. Phan Hồng Hải thấy Nhơn Quý ăn uống quá mạnh, thì ngồi ngó sững. Nhơn Quý day lại thấy Phan viên ngoại ngó sững, có ý không vui lại rung rung nước mắt thì nghĩ thầm rằng: "Có lẽ ông này thấy mình ăn nhiều quá, nên đem lòng phiền muộn chi đây." Nghĩ rồi liền để đĩa xuống, không ăn nữa. Hồng Hải nói:

- Ta thấy quan nhơn sức lực mạnh mẽ nên ta ngó xem, hay là quan nhơn thấy ta rung rung nước mắt, không ăn nữa sao? Số là nhà ta có việc buồn rầu, chớ chẳng phải nghi kỵ chuyện chi, xin cứ ăn uống cho no đủ.

Nhơn Quý hỏi:

- Viên ngoại có việc chi, có thể cho tôi được biết chăng?

Hồng Hải đáp:

- Lão phu năm nay 55 tuổi, hiếm hoi có chút con gái, tên là Tú Huê, tài mạo song toàn, năm nay vừa hai chục tuổi, vợ chồng lão coi như ngọc báu trên tay. Nay vô có mà phải đưa cho người, nên lão lấy làm rầu rĩ lắm.

Nhơn Quý nói:

- Khi tôi đi đến cửa, thấy trương đăng kết thái, biết nhà có chuyện vui mừng. Nay viên ngoại gả chồng cho lệnh ái, cũng là hi sự, sao lại nói những câu dị kỳ vậy?

Hồng Hải nói:

- Vốn quan khách chưa rõ, chớ việc này có phải vợ chồng lão bằng lòng đâu! Nguyên cách đây chừng ba chục dặm, tới núi Phong Hỏa, có ba tên cường đạo chiếm cứ xưng vương, giết người cướp của. Nay nó gởi thơ cho lão, biểu phải gả con gái cho nó, bằng không nó sẽ tàn sát hết. Lão nghĩ tài hèn sức yếu, đành gắng gượng mà xuôi theo, đêm nay cho nó đến cưới, nên lão nghĩ đến mà sầu thảm vô cùng.

Nhơn Quý nghe nói, nổi giận mà hỏi rằng:

- Sao viên ngoại không bẩm quan địa phương, đăng bắt nó mà làm tội.

Phan viên ngoại nói:

- Ba tên cường đạo này dữ lắm, quan địa phương đã nhiều lần chinh tiểu, đều bị nó đánh thua cả.

Nhơn Quý nổi giận nói:

- Xin viên ngoại chớ phiền, để đêm nay tôi bắt chúng nó, mà trừ hại cho lương dân.

Phản viên ngoại nói.

- Không xong đâu, xin quan khách ăn uống rồi đi nghỉ, đừng họa hổ bất thành, mà lại làm liên lụy cho lão.

Nhơn Quý cười rằng:

- Nếu viên ngoại có sợ liên lụy để tôi ra chờ ngoài, rồi bắt chúng nó cho mà coi.

Hồng Hải nghĩ thầm rằng: "Thế người này thủ đoạn cao cường lắm sao?" Nghĩ rồi đổi buồn làm vui mà nói rằng:

- Như quan khách cứu đặng con tôi, thiệt ơn bằng trời biển.

Nhơn Quý nói:

- Xin viên ngoại cứ an tâm, biểu trang khách giữ phủ môn, để tôi ra đón nơi trang kiều mà bắt.

Viên ngoại nói:

- Như vậy thì tốt lắm!

Nhơn Quý hỏi:

- Vậy chớ quý trang có binh khí gì không?

Hồng Hải chưa kịp nói, đã có người trang khách thưa rằng:

- Tôi có cây giáo tốt lắm, để đưa cho trang khách coi.

Nói rồi đi lấy đem ra. Nhơn Quý cầm coi rồi nói:

- Đồ này dùng không đặng. Uống nhẹ đã gãy liền.

Lại người nữa nói:

- Nhà tôi có cây đao bằng sắt nặng lắm, phải kêu mấy người lại khiêng mới đặng.

Nói rồi về khiêng đao đến. Nhơn Quý cầm uốn một cái, cong vòng như lưỡi câu, mà nói rằng:

- Những đồ này đều vô dụng hết.

Một người trang khách nữa nói:

- Hay chỉ cây kích dưới nhà, coi có đặng không?

Hồng Hải nói:

- Cây kích ấy của ông Phàn Khoái truyền lại, tám chín người khiêng không nổi, khách quan dùng sao đặng.

Nhơn Quý nói:

- Nếu là đồ binh khí của ông Phàn Khoái để lại thì tôi dùng đừng, xin chỉ thử cho coi.

Hồng Hải cùng trang khách dẫn Nhơn Quý xuống dưới nhà cũi. Nhơn Quý thấy cây kích chôn xuống đất, còn lưỡi thì chống lên trình nhà, dài một trượng bốn thước, và toàn bằng sắt. Nhơn Quý tay tả đỡ trình nhà, tay hữu lúc lắc cây kích nhổ lên quăng xuống đất, rồi biểu trang đinh kiếm cây cột khác thể vô, xong rồi Nhơn Quý cầm lấy cây kích coi mà nói rằng:

- Cây này không nặng không nhẹ, thật là vừa dùng.

Hồng Hải nói:

- Quan khách cầm nổi cây kích đó, hèn chi mấy món kia là vô dụng.

Nói rồi bày tiệc rượu ăn uống. Rồi đó Nhơn Quý mài dũa cây kích lại, cầm ngồi ở thính đường, và truyền cho trang khách canh giữ môn phủ.

Nửa đêm nghe tiếng pháo nổ, nhạc đánh vang trời, biết là cường đạo đã đến. Nhơn Quý bèn cầm kích chạy ra thấy đèn đuốc sáng trưng, lâu la kéo đến rần rần rộ rộ. Nhơn Quý nạt lớn:

- Bầy phải là quân cường đạo ở Phong Hỏa san chăng?

Nói về ba tướng chiếm Phong Hỏa san. Đại đại vương tên Lý Khánh Hồng, Nhị đại vương là Khương Hưng Bá, Tam đại vương là Khương Hưng Bồn ở nhà giữ san trại, còn Khương Hưng Bá đưa Lý Khánh Hồng xuống nghinh thân, vừa đi đến cầu ván, nghe thấy tiếng nạt thì thất kinh ngó lên, thấy một tướng mặc giáp trắng, cầm cây kích đứng ở trên cầu. Khánh Hồng nổi giận mắng rằng:

- Mày không nghe anh em ta ở Phong Hỏa san, còn đến đây mà nạt mạng sao?

Nói rồi cầm đại đao tới chém. Nhơn Quý đỡ ra một cái mạnh quá, làm cho Khánh Hồng chân tay bủn rủn, bị Nhơn Quý nắm dây lưng kéo xuống kêu gia đình đem dây trói lại.